

Chương 26

Anh Có Thể Nghe Thấy Em Khóc (2)

Em cũng nhớ anh.

Cô lấy hết sức viết ra mấy từ này, do dự thật lâu mới nhấn tay gửi tin nhắn đi.

Mặt dán trên cửa sổ thủy tinh, vẫn nhìn không được nghĩ tới tin nhắn vừa rồi, thật sự là buồn nôn, đến cả chính mình còn chịu không được... Có lẽ là anh đang ngủ, không có trả lời tin nhắn.

Đồng Ngôn dựa vào cửa kính của tàu cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đến khi tỉnh lại cũng đã hơn bảy giờ, đưa mắt nhìn điện thoại, vẫn không có tin nhắn nào. Cô có chút kỳ quái, theo lý thuyết Cố Bình Sinh nghỉ ngơi như vậy cũng nhiều lắm rồi, bình thường là 6h30 đã rời giường rồi... cô đang nắm chiếc điện thoại đến thất thần thì đàn chị khóa trên đã pha một ly mỳ ăn liền đưa đến, “Muốn phân biệt một người có phải đang ở trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt hay không rất dễ dàng, lúc trước khi chị cùng với bạn trai mới bắt đầu yêu đương, mỗi ngày có hơn một trăm tin nhắn, các đốt ngón tay đều sưng đỏ lên.”

Đồng Ngôn chỉ cười, chỉ vào mặt mà nói, “Chị dậy sớm như vậy, ăn mỳ sẽ nổi mụn đó.”

“Chị đói rồi.” Đàn chị tùm tùm cười nói, “Em có ăn không, chị chia cho em một nửa.”

Cô cũng là bụng đói đang biểu tình, lúc này mới nhớ tới đồ ăn mà Cố Bình Sinh chuẩn bị cho mình, bởi vì lười cầm theo bên người nên cô đã bỏ chúng trong vali rồi. Có một cái thùng nhựa nằm trên vali của cô, lôi xuống được để lấy đồ ăn cũng rất phiền toái. Ở giữa sự đói khát cùng với sự lười biếng, cô khuất phục bản thân mình, chỉ uống một chén nước ấm.

Trên tàu sáng sớm thảnh thơi có người cầm khăn mặt cùng bàn chải đánh răng đi rửa mặt, đêm qua mấy anh chàng cô nàng sinh viên trẻ kia lẩn đi lẩn lại gần sáng mới ngủ cũng rất mệt nhọc, cuộn tròn người đang vùi đầu vào để ngủ.

Cô vừa cùng đàn chị nói chuyện phiếm, vừa không yên lòng nhìn về chiếc điện thoại, khi tàu đến được Bắc Kinh thì nhận được tin nhắn của anh.

Em đã đến nơi chưa? TK.

Tâm tình của Đồng Ngôn lúc này cũng tốt lên rất nhiều, vội vàng nhắn tin lại. Vâng, em đã tới nơi rồi. Anh ngủ mới dậy à?

Phải nói là anh đến bây giờ vẫn không ngủ. TK.

Không ngủ? Đồng Ngôn liếc nhìn tin nhắn vừa suy nghĩ, anh không ngủ vậy đêm rồi anh làm cái gì? Không đợi cô nhắn tin hỏi, anh đã gửi tới một tin nhắn nữa.

Trạm ở Bắc Kinh chỉ có một lối ra vào thôi phải không? Anh ở cửa chính chờ em. TK.

Đồng Ngôn có chút ngẩn ngơ, lập tức hiểu được ý tứ của anh. Nhân viên toa tàu bắt đầu nói trên radio, hoan nghênh hành khách đã tới Bắc Kinh, đàn chị vội vàng đem mì ăn liền ném vào thùng rác bên cạnh nhân viên tàu, “Em có người tới đón chưa? Có cần chị và bạn trai chị đưa em về luôn không?”

Nhà của đàn chị này rất gần nhà cô, có đôi khi tiện đường liền chở cô về nhà. Đồng Ngôn lắc đầu, “không cần, em có người bạn tới đón rồi.”

“Bạn?” Đàn chị lập tức nở nụ cười, “Không thể nào, Đồng Ngôn nhỏ bé của chị, em ở Bắc Kinh còn có bồ nhí đấy à?”

Đồng Ngôn dở khóc dở cười, lại không thể giải thích rằng người này và người bạn trai mà chị ấy biết là đang ở Thượng Hải kia là cùng một người được.

Đợi cho đến khi cô cố ý thoát khỏi đám người, lôi kéo hành lý chạy ra cửa ga tàu Bắc Kinh, rất dễ dàng nhìn thấy anh trong đám người rộn ràng nhốn nháo kia. Tất cả mọi người đều mặc áo lông rất dày, chỉ có anh theo thói quen mặc áo khoác ở Thượng Hải, Đồng Ngôn vội vàng bước qua, nhịp tim cũng đã tăng lên rất nhanh chóng, thấy anh ở đây thật khiến cô rất ngỡ ngàng.

Cố Bình Sinh rất nhanh cũng nhìn thấy cô, vươn cánh tay vẫy vẫy, ý bảo cô đi qua. Cho đến khi cô tựa vào trong ngực anh, anh mới thở dài một hơi, “Lạnh quá.”

Cô dùng mặt cọ cọ vào trong áo khoác của anh, cái mũi có chút đỏ, qua một lát mới ngẩng đầu nhìn anh, “Anh không phải muốn vài ngày sau mới trở về sao? Còn mặc ít như vậy, khẳng định sẽ sinh bệnh.”

Anh cố ý dùng hai tay chạm nhẹ vào mặt của cô, lạnh đến dọa người, “Em nói nhớ anh, anh liền đến đây với em.”

Đồng Ngôn tháo bao tay xuống, dùng hai tay nắm lấy mu bàn tay của anh, “Thầy Cố, anh có cần phải làm cho em cảm động như thế này không?”

Khi nói những lời này, hốc mắt cũng bắt đầu nóng lên.

“Được rồi, nói thật là...” Cố Bình Sinh cười cười, “Là anh bỗng nhiên nhớ em.”

Đồng Ngôn từ trong túi áo của anh tìm ra được đôi bao tay, nhét vào trong tay của anh, lại cởi khăn quàng cổ của mình xuống, nhún chân, muốn đem khăn quàng cổ quàng lên trên cổ cho anh, “Nhưng em không ở cùng anh nhiều được, em phải về nhà trước đã, buổi chiều...” Cô tính thời gian, “Ăn cơm trưa xong em sẽ tới tìm anh, được không?”

“Không cần phải gấp gáp.” Anh ngăn cản động tác của cô, một lần nữa đem chiếc khăn quàng cổ quàng lại cho cô, “Toàn bộ thời gian kỳ nghỉ đông anh đều ở Bắc Kinh.”

Cô gật gật đầu, bỗng nhiên liền có cảm giác yên tĩnh lại. Từ khi chạy ra khỏi ga cho đến khi nhìn thấy anh, cho tới tận bây giờ, cô mới hốt hoảng cảm thấy đây là sự thật.

Anh nghi hoặc nhìn cô, cô chỉ mím môi cười, lại nhún chân một chút, hôn lên đôi môi lạnh như băng của anh.

Nếu anh có thể làm ra chuyện tình cảm động lòng người như vậy, cô ở đây hôn anh thì có làm sao cơ chứ?

Cố Bình Sinh nhướn mày, ý cười lan tràn nơi đáy mắt, lại không nói gì. Nơi này không có bạn học cùng các thầy cô giáo. Nơi này là thành phố mà hai người quen biết nhau lần đầu tiên, Cố Bình Sinh mà không phải là Thầy Cố.

Sau khi về nhà, cô nhanh chóng tắm rửa thay quần áo sạch sẽ. Khi đứng ở cửa phòng bếp nhìn bà nội nấu ăn, đều nhìn không được mà muốn cười, cô cười đến mức khiến bà nội có chút không hiểu, hỏi cô có phải năm nay thi rất tốt hay không, về nhà đã vui vẻ như vậy rồi.

Đồng Ngôn dựa người ở cửa, cắn môi dưới nở nụ cười cả nửa ngày mới nói, “Đúng vậy, môn trọng tài thương mại quốc tế cháu thi được 94 điểm.”

Toàn bộ kỳ nghỉ đông có 29 ngày, anh đều ở Bắc Kinh. Đồng Ngôn đang tính toán xem có bao ngày cần phải ở nhà, có bao nhiêu ngày có thể ở cùng anh, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Cô thuận miệng hỏi một câu ai đó, chợt nghe thấy một giọng nữ, Ngôn Ngôn, là mẹ.

Toàn bộ căn phòng đều chìm vào im lặng, cô sững sốt thật lâu, vẫn là bà nội rửa tay rồi lau khô tay đi ra mở cửa.

Cho đến khi mẹ ngồi xuống, cười nhìn cô, Đồng Ngôn còn có chút không thể tin được, im lặng ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ phía trước ghế sofa. Rất nhiều người đều từng khen cô rất xinh đẹp, thật ra cô chỉ kế thừa hơn phân nửa dung mạo

của bà ấy mà thôi, nhìn người mẹ đã ngoài 45 tuổi, cô thậm chí tìm không ra sự khác biệt gì với khi bà ấy 30 tuổi.

Bà nội dường như sớm đã biết được mẹ cô sẽ đến, cũng nói chuyện rất thân thiện, cô vẫn im lặng lắng nghe như cũ, không biết nói cái gì. Nửa năm qua, mẹ ngẫu nhiên cũng sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng chung quy cũng đã nhiều năm như vậy không quan tâm tới cô, không có đề tài gì để mà nói nhiều với nhau.

“Ngôn Ngôn, hiện tại con có bạn trai rồi sao?” mẹ đột nhiên hỏi cô.

Đồng Ngôn gật gật đầu, “Có.”

“Là bạn học cùng trường sao?” Mẹ cười rất âm áp.

Cô suy nghĩ một chút rồi lại gật đầu, không nói chuyện. Toàn bộ buổi chiều thì đây chính là đối thoại duy nhất giữa hai mẹ con.

Cho đến chiều tối khi mẹ cô rời đi rồi, cô bỗng nhiên mới nhớ tới đã đồng ý với Cố Bình Sinh, buổi chiều đi tìm anh, cô nhìn lại điện thoại nhưng không có tin nhắn gì, anh thế mà cũng không có đi tìm cô.

Đồng Ngôn ngây người ngồi trên ghế sofa, hay tay nắm chặt đũa ở trên đầu gối, bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy anh. Thật ra cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là rất muốn nhìn thấy anh mà thôi.

“Mẹ của cháu mấy tháng nay rồi vẫn đến đây...” Bà nội lấy qua một trái hồng đã chín, đưa cho cô một cái thìa bằng sắt nhỏ, để cho cô tự lấy ăn, “Sau khi con bé và ba của con ly hôn, vì chuyện gian nhà vẫn làm âm ỉ rất nhiều lần, năm nay không biết như thế nào lại suy nghĩ thoáng ra một chút, nói là ai cũng đều không cần đến gian nhà đó, đem quyền sở hữu gian nhà để lại cho cháu.”

Đồng Ngôn tiếp nhận quả hồng, không hé răng. Cô dùng thìa bỏ đi một lớp vỏ, lấy lớp ruột bên trong ăn một miếng. Hương vị nồng đậm, đậm hương vị của gia đình.

Bà nội như muốn nói gì lại thôi, không muốn tiếp tục nữa.

Đồng Ngôn cũng rất tự nhiên mà không có hỏi. Năm đó khi cô đậu đại học, là thời gian cha mẹ cô tranh giành căn nhà quyết liệt nhất, mẹ cô cầm tờ đơn ly hôn bốn năm trước nói lúc trước đâu có như thế, căn nhà thuộc về bà, bố cô chỉ cầm lấy 10 vạn, nhưng trong thời gian ngắn bốn năm, căn nhà từ 20 vạn tăng vọt lên hơn 80 vạn, bố cô làm sao có thể để mình chịu thiệt như vậy chứ?

Đúng lúc căng thẳng đến nghiêng trời lật đất kia, cô sợ căn nhà bị bố cô cầm bán mua cổ phiếu thì cuối cùng ngay cả tiền dưỡng lão của cha mẹ cũng không còn, vì thế giúp đỡ mẹ nói mấy câu rằng những điều khoản ghi trong đơn ly hôn

đã được pháp luật công nhận... cứ thế hai năm nay, bố cô cứ gặp người liên mắng cô là kẻ như thế nào... Những điều khó nghe cũng rất nhiều, cũng chỉ vì gian nhà đó. Sớm đã không còn là ngôi nhà trước kia nữa rồi.

Cô ăn xong quả hồng, đem thìa đi vào phòng bếp. Khi cô đang rửa thìa, chợt nghe tiếng bà nội nói chuyện điện thoại, bà thấp giọng nói gì đó với người đầu kia, ban đầu thì tính tình vẫn rất tốt, sau thì càng ngày càng nặng nề gay gắt, “Ngôn Ngôn là con gái của anh, anh làm sao mà lại đi nói con bé như thế.”

Đồng Ngôn có thể đoán được là bố cô, sợ bà nội khó xử, cô không định ra khỏi bếp vào lúc này. Đơn giản cầm khăn lau, bắt đầu quét tước phòng bếp một cách tỉ mỉ. Cho đến khi bà nội ngắt điện thoại, cô mới giả bộ làm như cái gì cũng chưa nghe thấy, cười thăm dò, “Cháu hẹn bạn học, tầm hơn hai tiếng gì đó thì cháu sẽ về.”

Bà nội nói câu về sớm một chút, trộm lau khước mắt rồi trở về phòng.

Thẳng đến khi đi trên con đường lớn, Đồng Ngôn mới phát hiện thật sự là lạnh. Gió rất lớn, quất vào mặt rất đau, khăng quàng cổ cũng kéo đến tận mắt, vẫn cảm thấy lạnh, cuối cùng đành phải đi vào bách hóa tổng hợp ở gần đó, ở lầu một là quầy chuyên kinh doanh các loại đồ trang điểm, thời điểm mới vào cô nhìn thấy ánh sáng nhạt từ những tủ kính bày hàng kia. Có lẽ vì rất nhanh sẽ qua năm mới, trong bách hóa này cũng kín người.

Cô bước về phía trước không mục đích, liền ngừng lại. Lầu giữa là nơi chuyên kinh doanh đủ các loại giày, các quầy đều có rất nhiều người đang thử giày. Nhưng nhìn ba người kia lại bắt mắt như vậy, cô trong nháy mắt muốn né tránh, cũng đã bị Lục Bắc nhìn thấy trước. Lục Bắc không chút nghĩ ngợi liền đi tới trước mặt cô, Phương Vân Vân ngồi ở chỗ quầy giày kia đang thử giày cũng rất nhanh ngừng đầu, liếc nhìn sang nơi này một cái, hoặc làm như không thấy gì. Nhưng thật ra mẹ Lục Bắc lại thật sự kinh ngạc khi nhìn thấy Đồng Ngôn.

“Đồng Đồng...” Lục Bắc đưa tay muốn giữ chặt cô, “Là mẹ anh để cho anh đi tới đây đón họ.”

Đồng Ngôn không thay đổi nét mặt tránh tay anh, “Em đang có hẹn với bạn, anh hãy đưa họ về đi.”

“Em đã nghĩ đông rồi à? Ngày mai anh tới gặp em được không?” Giọng nói của Lục Bắc có chút gấp gáp, giống như sợ cô hiểu lầm. Ở đây rõ ràng có bốn người nhưng chỉ có cô là người ngoài.

Đồng Ngôn mím môi, nở nụ cười, “Không được rồi, bạn trai của em rất hay ghen, vợ của anh cũng sẽ ghen mất.”

Ánh sáng đủ màu từ các loại trang sức, nụ cười tươi sáng của cô, ở giữa hai người trong lúc này chính là khoảng cách không thể nào thay đổi được.

“Lục Bắc.” mẹ của Lục Bắc ở phía sau rút cuộc cũng mở miệng gọi anh.

Lục Bắc vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn cô.

Người ở phía sau lại kêu một tiếng Lục Bắc.

“Em phải đi rồi, anh cũng đi qua giúp hai người họ đi.”

Đồng Ngôn nhìn anh vẫn đứng im đó, trực tiếp xoay người bước đi. Sợ Lục Bắc lại đuổi theo, cô rất nhanh đẩy cửa rời khỏi cửa hàng bách hóa tổng hợp, đi vào trong đám người.

Cho đến khi đến gần bến xe bus, ngồi trên lên can của hàng rào, cô mới lấy điện thoại ra, trực tiếp điện thoại cho Cố Bình Sinh.

Điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy, giọng nói của Cố Bình Sinh có phần kinh ngạc, “Em làm sao vậy? Gửi tin nhắn nói cho anh biết.”

Cơn gió đem giọng nói của anh thổi đi rất xa, Đồng Ngôn cắn môi, rút cuộc nhin không được mà khóc ra tiếng.

Anh lại hỏi một câu em làm sao vậy, cũng không nói gì thêm.

Cô cứ ngồi ở bến xe bus, khóc thật lâu, khóc đến mức cả chiếc khăn quàng cổ cũng đều ẩm ướt, anh vẫn không ngắt điện thoại. Đến cuối cùng vẫn là cô ấn nút ngắt cuộc gọi trước.

Anh rất nhanh gửi tin nhắn tới: Xảy ra chuyện gì? TK.

Đồng Ngôn dùng ngón tay đông cứng, cố gắng ấn từng từ: Không có gì, điện thoại để ở trên sofa, không cần thận ngồi lên trên nút gọi, thế mà lại gọi cho anh lâu như vậy... Anh làm sao mà không ngắt điện thoại đi, tiền điện thoại đường dài rất đắt.